

CAROLA WIMMEROVÁ

Hope

Navždy

FRAGMENT

Hope: Navždy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Carola Wimmerová

Hope 3: Navždy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Hope

Navždy

Hope

Navždy

CAROLA WIMMEROVÁ

FRAGMENT

Carola Wimmer: Hope: Für immer und ewig
Original title: Hope 3: Für immer und ewig, by Carola Wimmer
© 2017 by cbj Kinder- und Jugendbuchverlag
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany.
Translation © Jana Valachová, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2021.

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2358-9
ISBN e-knihy 978-80-566-2613-9 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2614-6 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2612-2 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

Prolog

Leo viac nedokázala čakať. Bez rozlúčenia vyskočila z auta. Doteraz ležala v nemocnici. Hneď po prepustení ju mama musela zaviezt' rovno do Moorae. V hlave mala iba jedno – Hope!

Týždeň, počas ktorého sa liečila zo zápalu pľúc, jej pripadal nekonečne dlhý. Aj keď ju často navštevovali všetci pre ňu dôležití ľudia – mama, Angelika, Bea a Richard, myšlienkami bola stále s Hope.

Keď konečne prišla na jazdecký dvor a bežala smerom k výbehu, s potešením sa nadýchla. Znovu to cítila – zemitá vôňa koní. V porovnaní so sterilnou nemocničnou izbou to bol obrovský rozdiel! Opäť bola doma.

Pred kaštielom si všimla skupinu dievčat, ktoré veselo debatovali, pravdepodobne to boli nové študentky jazdectva.

Od Bey a Angeliky vedela, že prišlo veľa nových prihlášok. Pribudlo aj pár koní na ustajnenie. Zdalo sa, že budúcnosť Mooraue je zachránená. Leo sa z toho veľmi tešila. Všetko bude dobré.

Potom začula hlasné erdžanie. Otočila sa smerom k jazdeckej ploche, kde si všimla neznáme dievča na čiernom koni. Dlhý gaštanovohnedý vrkoč, ktorý siahal až po kopytá, sa mu pri cvale hojdal zo strany na stranu.

Leo spomalila krok a pozrela sa na koňa. Mal lesklú čiernu srst a dlhá hriva sa vlnila dole. Očividne sa o neho veľmi dobre starali.

Rada by ho ešte chvíľu sledovala, no prešiel ďalej do výbehu k Hope. Už z diaľky videla svoju kobyľu, ako stojí v strede stáda. Hope si Leo tiež všimla a pozerala sa na ňu s vysoko zdvihnutou hlavou a nastraženými ušami. Potom sa rozbehla. Aj Leo sa rozbehla. Stretli sa pri bránke. Leo ani nemala čas ju otvoriť, lebo Hope prudko naťahovala hlavu nad drevenými stĺpkami. S úsmevom ponorila tvár do jej mäkkej hrivy. Na chvíľu sa zdalo, akoby sa svet zastavil, bol to božský pokoj. Takto by to malo ostať. Nič by sa nemalo zmeniť. Patrili k sebe, navždy.

1. kapitola

Ako rada by s Hope ostala dlhšie. No sľúbila, že sa ešte bude šetriť. Keď sa po krátkom výlete vracala domov, mama už v kuchyni niečo pripravovala. Z rúry rozvoniavala pizza, Leonino najobľúbenejšie jedlo. „Na tento výnimočný deň,“ povedala mama. „Konečne si spať doma.“

„Skvelé jedlo v skvelý deň!“ odvetila a objala mamu.

„Ešte však potrebuje chvíľku v rúre,“ ospravedlnila sa mama. „Musela som sa zastaviť v práci.“

Už takmer týždeň pracuje pre pána Blankewitza. Po tom, čo dostala ponuku ozvláštniť výrobu džemov novými príchutami, okamžite podala výpoveď vo svojej starej kancelárskej práci, ktorú nikdy nemala rada.

„Pracuješ aj v soboty?“ divila sa Leo.

„Momentálne to inak nejde,“ odpovedala mama.

„No, hlavné je, že ťa to baví,“ usmiala sa.

„Presne tak,“ odvetila so spokojným výrazom v tvári.

„Je to ako v raji: môžem experimentovať, ako sa mi zachce. Pán Blankewitz na budúci týždeň pozval zopár degustátorov. Oni rozhodnú, akým smerom by som sa mala ďalej uberať.“ Žmurkla a dodala: „No už teraz si myslím, že víťazom bude kombinácia dula-vanilka!“

Leo súhlasne zdvihla palce. „Vanilka je chutná. Možno zneutralizuje dulovú chuť,“ dodala a vyškerila sa. Každý vedel, že džem pána Blankewitza nemá rada.

Mama zahrala, že ju to pobúrilo, a pokývala hlavou. Potom zvažnela. „Dúfam, že moje novinky budú mať úspech... Nakoniec, mohla by som tým zachrániť podnik!“

V skutočnosti bola firma *Blankewitzov lahodný dulový džem* už dlhší čas v úpadku. Súrne potrebuje predajné hity, ktoré zvrátia hroziaci bankrot.

„Zdá sa, že v Mooraue sa situácia zlepšuje,“ oznámila Leo. „Pribudlo zopár nových študentov jazdeckva a kone, ktoré tam budú ustajnené.“

„To je dobre,“ prikývla mama. „Potom horí už len na jednom fronte.“

„Som si istá, že firme pomôžeš,“ usmiala sa dcéra. „Aj keby si urobila mix chutí dula-cesnak, vždy to bude lepšie ako originál.“

„No ale už prestaň,“ zasmiala sa mama. „Také zlé to nazaj nie je!“

„Áno, áno.“ Leo mávla rukou a otvorila zásuvku s príborom.

„Budeme len my dve,“ dodala rýchlo, keď si všimla, že Leo chce prestrieť pre troch.

„Čo je s Haraldom?“ opýtala sa. Pred jej pobytom v nemocnici nebolo jediného dňa, kedy by s nimi nejedol.

„Teraz sa, žiaľ, nevidáme tak často,“ povedala mama. „Takmer stále je v práci.“

Leo to vôbec neprekvapovalo. Harald dostal vo vysielaní stanice RT-MEGA, ktorá natáčala dokument o koňoch, svoju vlastnú kuchársku šou. Hneď vedela, že sa na túto prestížnu prácu vrhne s maximálnym nasadením.

„Rozumiem,“ odvetila.

No pre jej mamu táto téma ešte nebola uzavretá.

„Harald je úplný vorkoholik,“ dodala a prekrútila oči.
„No on sa správa, ako keby som JA bola závislá na práci!
Čo je to za nezmysel?!“

Dcéra sa na ňu zamyslene pozrela. Nemal Harald náhodou pravdu? Posledné týždne bola v práci od skorého rána do neskorého večera. Na druhej strane však Leo veľmi dobre vedela, aké to je, keď človeka niečo maximálne naplňuje: presne ako čas, ktorý môže tráviť s Hope! Jej mama robí iba to, čo má rada – tvorí nové recepty.

2. kapitola

Ked' sa Leo na druhý deň ráno zobudila, na kuchynskom stole našla odkaz: „Išla som už do práce, musím ešte niečo vybaviť. Prajem ti pekný deň!“ Pokývala hlavou. Ako sa časy menia! Odkedy nebola na internáte, raňajkovali s mamou vždy spolu. Mama tvrdí, že raňajky sú najdôležitejšie jedlo dňa. A teraz sa jednoducho vyparila. Rýchlo teda zjedla misku cereálií a zapila ich pomarančovým džúsom. Čo najskôr chcela byť s Hope. Ich predchádzajúce stretnutie bolo príliš krátke.

Predtým sa však chcela zastaviť u Bey. Včera ju totiž v Mooraue nestretla. To sa nestávalo často, nakoniec Bea bola do koní ešte väčší blázon ako ona. Deň bez jej miláčka Rosinanty bol pre ňu prázdny.

Hádam sa nič nestalo, pomyslela si cestou ku kamarátke. Beina nevlastná mama nenávidela kone a už viackrát sa vyhrážala, že jej zakáže chodiť k nim.

Keď zvonila pri dverách, bola trochu nervózna. Presne ako sa obávala, otvorila jej Beina mama, ktorá však bola dobre naladená.

„Áno, Bea je doma,“ povedala. „Ale učí sa! Pripravuje sa na nový školský rok.“

„Naozaj?“ opýtala sa neveriacky kamarátka a vstúpila do bytu. Na jej prekvapenie sedela Bea za stolom vo svojej izbe. Horlivo ťukala do klávesnice. Keď vošla do izby, vyskočila a objala ju. No hneď nato sa opäť skrčila k počítaču.

„Bea, čo sa deje? Prečo sedíš vnútri?“ vyzvedala Leo. „Myslela som, že strávime posledný prázdninový víkend v Mooraue.“

Bea zamávala rukami. „Áno, jasné, ale neskôr! Musím ešte niečo dôležité vybaviť.“

Leo sa na ňu pochybovačne pozrela. „Naozaj teraz riešiš veci do školy?“

Kamarátka sa zachichotala. „Hlúposť! To som povedala len preto, aby som mohla byť pri počítači. Pod' sem, niečo ti ukážem.“

Otvorila internetovú stránku, kde bolo napísané: *Vitajte v Mooraue*. Leo si najprv myslela, že to zle prečítala,

no hneď spoznala, že ide o „jej“ jazdecký dvor . „Fíha, to vyzerá skvele!“ povedala.

„Pani Blankewitzová dala urobiť stránku u internetového dizajnéra,“ vysvetlila jej kamarátka. „Ľudia sa tam o dvore môžu všeličo dozvedieť.“

„Och, tiež nám to mohlo napadnúť!“ dodala Leo a klikla v menu na možnosť „obrázky“. Objavil sa súbor fotiek s krásnymi zábermi na dvor, od otvorenej stajne cez krmne stanice až po široké pastviny. Boli tam aj kone. Každý kôň mal svoju fotku, ktorá až prekvapivo presne vystihovala jedinečnosť každého z nich. Bol tam divoký tmavohnedý Joe, dva priateľské frízske kone Fredo a Angel, svetlohnedý samotár Georgio, veselá holštajnská kobyľa Luna, pokojné jutské kone Darius a Calypso, drzý knabstrupský Fabulus a, samozrejme, Rosi. Pre Leo však bola najkrajšia fotka Hope. Nebolo to iba kvôli jej kráse, žiarivej srsti a silnej, no elegantnej stavbe tela. Išlo predovšetkým o jej láskavé oči, ktoré prezrádzajú, aká je múdra a citlivá.

„A vieš, čo je najlepšie?“ opýtala sa Bea. Bez toho, aby počkala na odpoveď, ukázala na jednu možnosť v menu.

„Môj blog!“ doplnila hrdo.

„Rosin svet,“ prečítala Leo. Klikla na odkaz a otvorila sa nová stránka. Už na prvý pohľad bolo vidno, že si s tým dala veľa námahy. Bolo tam veľa článkov, ako napríklad „Jazdenie bez násilia – ako na to!“ alebo „S pomocou na kone“. A okrem toho množstvo fotiek a kresieb Rosi, ktoré Bea namaľovala.

„Neskutočné,“ povedala Leo. „Teraz si ozajstná blogerka.“

„Chcem, aby sa dozvedelo čo najviac ľudí o tom, čo robiť, aby sa ich kone cítili dobre. Čo taký kôň potrebuje a ako jazdiť s rešpektom,“ vysvetlila Bea.

„Rozumiem. No nepôjdeme spolu teraz radšej za Rosi a Hope?“ opýtala sa.

Bea sa rozpačito pozrela do zeme. „Ako som už povedala, musím ešte dokončiť tento článok. Je to pre mňa veľmi dôležité. Prídem neskôr.“

„Okej,“ odvetila Leo a snažila sa znieť prirodzene. Bolo jej jasné, aký dôležitý je Bein zámer. Ľudia sa museli dozvedieť, čo znamená priateľské zaobchádzanie s koňmi! No aj napriek tomu bola trochu sklamaná.

3. kapitola

Zamyslená Leo prechádzala hájikom k Mooraue. Nikdy by si nepomyslela, že by pre Beu bolo niečo dôležitejšie ako deň s Rosinantou. To by sa skôr jej nevlastná mama vydala za koňa!

Keď už pomaly vychádzala z hájika a videla bohaté lúky a polia okolo Mooraue, spomenula si, ako tadiaľ kedysi prechádzali s Beou. Práve sa zoznámili a na nohe mala ešte sadru po zranení. Bea odhodlane tlačila vozík hrboľatou poľnou cestou okolo jarných lúk a kvitnúcich kričkov.

Táto spomienka jej vyčarila úsmev na tvári. Myslela na to, ako sa prvýkrát stretla s Hope a na leto, ktoré spolu strávili. Dlhé dni v roku sa skončili. Slnko už bolo výrazne nižšie a hrialo len polovičnou silou. Zafúkal vánok a Leo cítila závan jesene.

To, že Bea nebola teraz s ňou, ju odrazu mrzelo ešte viac ako predtým. Sama nevedela prečo. Bola to ozajstná kamarátka, na ktorú sa dalo spoľahnúť. Každý deň ju navštevovala v nemocnici a dokonca jej nechávala malé lístočky, ktoré si mohla prečítať, keď sa počas nudných večerov v nemocnici cítila osamelá. Napriek tomu všetkému sa jej zmocnila obava, že pre Beu už možno nie je taká dôležitá.

Vedela, že jej obavy nie sú opodstatnené, no nedokázala sa tých myšlienok zbaviť. Až keď dorazila na miesto, cítila sa opäť trochu veselšie. Pri plote si okamžite všimla postavu v džínsoch a teniskách. Bol to muž, pozeral sa smerom k Mooraue. Odhadovala, že by mohol byť vo veku pána Blankewitza alebo jej mamy. Bol vysoký a chudý. Keď si všimol Leo, rýchlo sklopil pohľad, ako keby ho prichytila. Aj Leo sa pozrela iným smerom. Jednoducho len chcela prejsť okolo, no oslovil ju.

„To je Mooraue?“ opýtal sa s úsmevom, ktorý ukázal medzeru medzi zubami. Leo sa musela proti svojej vôli zasmiať.

„Hlavný vchod je však z druhej strany,“ odvetila. „Môžem vám nejako pomôcť?“

„Nie, nie, iba som sa tu chcel poobzerať,“ ubezpečil ju rýchlo muž. „Tento dvor poznám z televízie.“

„Aha, rozumiem,“ povedala Leo a rýchlo šla ďalej. Hneď jej bolo jasné, že ten muž ju musí poznať z dokumentu o koňoch. Nejakým spôsobom jej to bolo nepríjemné.

Z lesnej cestičky odbočila na štrkovú príjazdovú cestu, ktorá viedla priamo k hlavnej budove. Kráčala okolo nej a podišla k starej studni, ktorá medzičasom slúžila ako kvetinový záhon, keď vtom zhora začula známy hlas.

„Takže si späť medzi živými!“ tešil sa úprimne pán Blankewitz. Spolu s Angelikou stáli na veľkom schodisku a kývali jej.

„Vitaj späť v Mooraue!“ pozdravila ju aj Angelika.

„Ešte jeden deň a prišla by som o rozum!“ zakričala Leo s úsmevom ich smerom.

„To už je raz tak, keď človek nevie žiť bez koní,“ zavtipkovala trénerka.

„Ty to tiež nedokážeš,“ odvetila Leo a uškrnula sa. „Alebo si si azda nevšimla, že je víkend?“

Za bežných okolností bola trénerka na dvore iba počas pracovných dní.